

Patricia Cornwell

Scherp

Band 1

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

12 juni 2014, Cambridge, Massachusetts

Koper schittert als scherven aventurijn glas boven op de oude bakstenen muur achter ons huis. Ik zie oude ateliers met pastelkleurig stucwerk en rode pannendaken langs de Rio dei Vetrai voor me, en hoog opgestookte ovens, blaaspijpen en stalen glasblazerstafels waarop maestro's gesmolten glas vormgeven. Voorzichtig en zonder morsen draag ik twee met agavesiroop gezoete espresso's naar buiten.

Ik houd de eenvoudige met de mond geblazen kristallen kopjes, helder als bergkristal, vast bij de sierlijk gebogen oortjes en denk met plezier terug aan het moment dat ik ze kocht op het eiland Murano, vlak bij Venetië. De aroma's van knoflook en geblakerde paprika's volgen me naar buiten als de hordeur met een zachte bons dichtslaat. Ik bespeur de aromatische, lichte geur van verse basilicumbladeren, die ik met mijn blote handen in stukjes heb gescheurd. Het is een prachtige ochtend. Hij kan niet beter.

Mijn speciale salade is klaar en de sappen, kruiden en specerijen vermengen zich en dringen in de stukken *mantovana*, dagen eerder op een steen gebakken. Het olijfoliebrood mag niet te vers zijn voor de *panzanella*, net als de pizza eens het voedsel van de armen, die, vin-

dingrijk als ze waren, restjes focaccia en groenten samenvoegden tot *un'abbondanza*. Creatieve, smakelijke gerechten lenen zich uitstekend om mee te improviseren, en vanmorgen heb ik dingeschaafde venkelknol, grof zeezout en grofgemalen peper toegevoegd. Ik heb zoete uien gebruikt in plaats van rode en er een beetje munt bij gedaan van het zonneterras, waar ik kruiden kweek in grote terracotta olijfpotten die ik jaren geleden in Frankrijk heb opgeduikeld.

Op de patio blijf ik even staan om naar de barbecue te kijken. De opstijgende warme lucht trilt en de aanmaakvloei stof en de zak met houtskool staan op veilige afstand. Mijn man, FBI-agent Benton Wesley, is geen grote kok, maar hij weet hoe hij een goed vuur moet stoken en is heel erg bedacht op veiligheid. De keurige hoop oranje smeulende kooltjes is bedekt met witte as. Straks kunnen de zwaardvisfilets op het vuur. Dan worden mijn hedonistische overpeinzingen ruw onderbroken en gaat mijn aandacht in een flits weer naar de muur.

Nu zie ik dat het dollarcenten zijn. Ik probeer me te herinneren of ze er eerder ook al waren, toen het nog amper dag was en ik onze greyhound Sock naar buiten liet. Hij was koppig en overdreven aanhankelijk en ik was meer afgeleid dan anders. Ik dacht aan een heleboel dingen tegelijk, gedreven door het euforische vooruitzicht op een Toscaanse brunch voordat we in

Boston op het vliegtuig stappen, en nog onder de invloed van een sensuele mist na een lui, gedachteloos ontwaken in een bed waarin alleen genot telde. Ik kan me amper herinneren dat ik onze hond mee naar buiten heb genomen. Er zijn me bijna geen details bijgebleven van ons verblijf in de vaag verlichte, bedauwde achtertuin.

Dus het is heel goed mogelijk dat ik de glanzende koperen munten niet opgemerkt heb, evenmin als enig ander teken dat er een ongenode bezoeker op ons terrein is geweest. Ergens in mijn achterhoofd verkilt iets, er hangt een donkere, onrustbarende schaduw. Ik word herinnerd aan iets waaraan ik niet wil denken.

Je bent al met vakantie terwijl je nog hier bent. Je zou beter moeten weten.

Mijn gedachten gaan weer naar de keuken, naar de blauwstalen 9 mm Rohrbaugh in zijn foedraal op het aanrecht bij het gasfornuis. Het lichtgewichtpistool met zijn greepplaten met geïntegreerde laser gaat waar ik ga, zelfs als Benton thuis is. Maar vanmorgen heb ik niet één keer gedacht aan wapens of veiligheid. Ik heb het minutieuze toezicht op de nachtelijke leveringen aan mijn hoofdkwartier van me afgezet, de discrete zwarte zakken in de witte bestelwagens zonder ruiten, de vijf dode patiënten die stil liggen te wachten op hun afspraak met de laatste dokters op aarde die hen nog zullen aanraken.

Ik heb de gevaarlijke, tragische, morbide realiteit uit mijn hoofd gezet en ik zou beter moeten weten.

Verdomme.

Dan redeneer ik dat allemaal weg. Iemand speelt een spelletje met centen. Meer is het niet.

2

De tuin van ons negentiende-eeuwse huis in Cambridge grenst aan de noordzijde van de Harvard-campus. We wonen tegenover de Academy of Arts and Sciences en de faculteit theologie ligt om de hoek. Het komt regelmatig voor dat mensen een kortere weg nemen en over ons terrein lopen. Onze tuin is niet afgezet; de vervallen muur is eerder een ornament dan een barrière. Kinderen klimmen er graag overheen en verstoppen zich erachter.

Het is vakantie – waarschijnlijk zijn ze neergelegd door een kind dat zich verveelde.

‘Heb je gezien wat er op de muur ligt?’ In het gefilterde zonlicht loop ik over het gras naar de stenen bank rond de magnolia, waar Benton de krant zit te lezen terwijl ik de brunch klaarmaak.

‘Wat had ik moeten zien?’ vraagt hij.

Sock ligt uitgestrekt aan zijn voeten en kijkt me verwijtend aan. Hij weet precies wat hem te wachten staat.

Toen ik gisteravond laat de koffers tevoorschijn haalde en keek welke tennis- en duikspullen ik wilde meenemen, liet hij meteen treurig zijn oren hangen. Hij graaft altijd van die emotionele gaten voor zichzelf, maar nu is het gat dieper dan ooit. Het lukt me maar niet hem op te vrolijken.

‘Dollarcen.’ Ik geef Benton een kop espresso van versgemalen koffiebonen, een robuust, gezoet genotmiddel dat onze vleselijke lusten hevig prikkelt.

Hij nipt er voorzichtig aan.

‘Heb je gezien dat ze daar werden neergelegd?’ vraag ik. ‘Toen je de barbecue aanmaakte, bijvoorbeeld? Lagen de muntjes er toen al?’

Hij kijkt naar het rijtje glanzende munten op het muurtje. Ze liggen met de randen tegen elkaar aan.

‘Ik had ze nog niet ontdekt en heb ook geen mensen gezien. Ze zijn er in elk geval niet neergelegd toen ik hier zat,’ zegt hij. ‘Zijn de kooltjes al bijna warm?’ Het is zijn manier om te vragen of hij de barbecue goed heeft aangemaakt. Zoals iedereen vist hij graag naar complimentjes.

‘Je hebt het perfect gedaan, dank je. Misschien moeten we nog een kwartiertje wachten,’ zeg ik, terwijl hij zich weer verdiept in een artikel over de schrikbarende toename in het aantal creditcardfraudes.

De ochtendzon valt schuin op zijn hoofd en geeft een zilveren glans aan zijn haar, dat iets langer is dan normaal. Het hangt over zijn voorhoofd en krult aan de achterkant.

Ik zie het kuiltje in zijn krachtige kin, de fijne rimpeltjes in zijn scherpe, knappe gelaatstrekken en de vriendelijke lijntjes van het glimlachen. Zijn lange, smalle handen zijn mooi en elegant – de handen van een musicus, vind ik altijd, of hij nu een krant, een boek, een pen of een wapen vasthoudt. Ik ruik de subtiele, aardse geur van zijn aftershave als ik over zijn schouder leun om het artikel vluchtig door te kijken.

‘Ik vraag me af wat de creditcardmaatschappijen zullen doen als het nog erger wordt.’ Terwijl ik een slokje van mijn espresso neem, denk ik terug aan de vervelende ervaringen die ik onlangs met cyberdieven had. ‘De wereld gaat failliet aan criminelen die we niet eens kunnen zien of oppakken.’

‘Het verbaast me niets dat keyloggen snel om zich heen grijpt en zo lastig op te sporen is.’ De pagina ritselt als hij hem omslaat. ‘Iemand krijgt jouw creditcardnummer in handen en winkelt ermee via PayPal-achtige accounts, vaak op andere continenten. Dat is niet te traceren, en dan heb ik het nog niet eens over malware.’

‘Ik heb de laatste tijd helemaal niets op eBay gekocht. Ik doe ook niets met Craigslist en dat soort sites.’ We

hebben deze discussie de laatste tijd wel vaker gevoerd. 'Ik weet dat het vervelend is. Maar het overkomt andere voorzichtige mensen ook.'

'Het is jou nog nooit gebeurd.' Ik kam met mijn vingers door zijn dikke, zachte haar, dat al zilvergrijs werd toen hij nog heel jong was, voordat ik hem leerde kennen.

'Jij koopt meer dan ik,' zegt hij.

'Niet waar. Jij draagt mooie pakken, zijden dassen en dure schoenen. Je weet wat ik elke dag draag. Cargo-broeken. Operatiekleding. Rubberen operatieklompen. Hoge schoenen. Behalve wanneer ik naar de rechtszaal moet.'

'In gedachten zie ik je nu voor me zoals je naar de rechtszaal gaat. Draag je een kokerrok, die met het krijtstreepje en de split aan de achterkant?'

'En degelijke pumps.'

'Het woord "degelijk" past niet bij wat ik in mijn hoofd heb.' Hij kijkt naar me omhoog, en ik geniet van de aanblik van zijn slanke, gespierde hals.

Vanaf zijn tweede halswervel strijk ik zachtjes omlaag naar de zevende, en ik druk mijn vingertoppen langzaam in zijn longus colli. Ik voel dat hij zich ontspant, dat hij loom wordt en zich laat meevoeren op het heerlijke gevoel. Hij zegt dat ik zijn kryptoniet ben, en ik hoor aan zijn stem dat dat echt zo is.

'Wat ik wil zeggen, is dat je onmogelijk op de hoogte

kunt blijven van alle kwalijke softwareprogramma's die toetsaanslagen registreren en informatie doorgeven aan hackers. Het kan al gebeuren als je een geïnfecteerd bestand opent dat als attachment bij een e-mail zit. Ik heb er trouwens een harde dobber aan om helder na te denken als je dit doet.'

'Hoe kan er in vredesnaam een keylogprogramma worden gedownload met al die antispionagesoftware, eenmalige wachtwoorden en firewalls die Lucy gebruikt om onze server en e-mailaccounts te beschermen? En die harde dobber was mijn bedoeling. Ik wil dat hij zo hard mogelijk wordt.'

De cafeïne en agavesiroop missen hun uitwerking niet. Ik herinner me hoe zijn huid aanvoelde, zijn pezige slanke lijf toen hij onder de douche mijn haar inzepte. Hij masseerde mijn hoofdhuid en mijn nek en streelde me tot ik het niet meer uithield. Ik krijg nooit genoeg van hem. Dat kán gewoon niet.

'Software kan geen malware scannen die hij niet herkent,' zegt hij.

'Volgens mij is dat hier niet aan de orde geweest.' Mijn nicht Lucy programmeert en onderhoudt het computersysteem van mijn hoofdkwartier, het Cambridge Forensic Center, het CFC. Ze is een genie op technologisch gebied en zorgt heus wel dat het computersysteem niet op die manier kan worden gehackt. Ik kan er helaas niet omheen dat ze eerder andermans

computers hackt en infecteert dan dat ze zelf slachtoffer wordt van dergelijke praktijken.

‘Zoals ik al zei, is het waarschijnlijk in een winkel of restaurant gebeurd.’ Benton slaat de pagina om en ik strijk met mijn vinger over zijn rechte neusbrug, de welving van zijn oor. ‘Dat denkt Lucy ook.’

‘Sinds maart al vier keer?’ vraag ik, maar ik denk aan onze douche, de glanzende witte metrotegels en de kletterende waterstralen, waarvan het ritme en de intensiteit door onze bewegende lichamen steeds veranderen.

‘En je geeft je creditcard ook aan Bryce als hij telefonisch iets voor je bestelt. Niet dat hij er onverstandige dingen mee zou doen, in elk geval niet met opzet. Toch wil ik liever dat je dat niet meer doet. Hij begrijpt de realiteit niet zo goed als wij.’

‘Hij ziet elke dag de vreselijkste dingen,’ zeg ik.

‘Dat betekent nog niet dat hij ze begrijpt. Bryce is veel naïever en lichtgeloviger dan wij.’

De laatste keer dat ik mijn kantoormanager heb gevraagd iets met mijn creditcard te bestellen, was een maand geleden. Op mijn verzoek heeft hij mijn moeder voor Moederdag een gardenia gestuurd. De meest recente fraudemelding was gisteren. Ik kan me echt niet voorstellen dat die iets te maken heeft met Bryce of mijn moeder, al past het wel bij mijn disfunctionele familie als mijn aardige gebaar werd bestraft met iets